

Hồi 10

Ngũ Hành Chân Khí Họa Thành Phúc

Vận Trời Run Rủi Ngộ Giai Nhân

Mùi thức ăn đập vào mũi càng khiến Bách Lý Hùng Phong thêm đói bụng, như dầu đổ vào lửa, càng khiến ngọn lửa thêm cháy rực.

Chàng hiểu cô gái xấu xí nọ đã cố tình khua vang thuồng chảo để cám dỗ mình, để mình phải cầu xin nàng ta.

Nỗi cám dỗ với sự nhu cầu tất yếu của loài người thật có sức mạnh ghê gớm. Bách Lý Hùng Phong cắn răng cố chịu đựng, định tập trung hết tinh thần vào việc chữa thương để tạm quên đi cơn đói.

Thế nhưng, chàng vận khí một hồi, chẳng thấy có chút hiệu quả nào, đành nở một nụ cười chua chát, cố nén đau lẫn người ra xa, định tránh khỏi sự uy hiếp lớn nhất đối với ý chí của loài người này.

Vừa lặn ra xa ngoài năm trượng, chàng đã mồ hôi nhễ nhại, trong bụng nhói đau như bị kiến cắn, huyết khí không ngừng sôi sục, dường như muốn vọt ra khỏi miệng.

Chàng hít vào một hơi, bụng tiếng thổ dài chán nản, đành từ bỏ ý định lặn đi.

Ngước mắt nhìn lên không, mặt trời chói chang treo lên đỉnh đầu, chàng bỗng thấy mặt mày choáng váng, không chịu được ánh nắng rực rỡ, chàng đành nhắm mắt lại.

Lúc này đây chàng bất giác ngậm ngùi cho số phận của mình, nghiêng răng cắn hận nói:

Chỉ cần ta có thể sống tiếp, nếu không giết chết được lão Độc Thần, thề sẽ chẳng làm người nữa.

Chàng nghĩ đến mình đã khổ luyện mười mấy năm trên núi, vậy mà mới bước chân ra chốn giang hồ đã bị một lão già đả thương, bất giác vô cùng đau xót.

Hào khí cùng với lòng tự tôn mạnh mẽ của chàng đã bị đả kích nặng nề bởi một chưởng của Độc Thần Phùng Kim Nhận, lòng không khỏi đâm ra chán ngán.

[mất từ trang 75 - 76]

Mùi thơm do cơm và thức ăn tỏa ra lại lập tức khơi dậy cơn đói của chàng.

Bách Lý Hùng Phong nuốt nước miếng, cố nén cơn đói:

- Cơm của người nấu, ngay cả chó cũng chẳng thèm!

Xú nữ nọ chống nạnh trừng mắt:

- Người thử nói xem, thức ăn do ta nấu không ngon ở chỗ nào? Tại sao ngay cả chó cũng chẳng thèm chứ?

Bách Lý Hùng Phong cười khẩy:

- Bởi người xấu xí quá, ngay cả chó cũng chẳng đến gần, bởi chúng biết kẻ xấu xí chẳng thể nào nấu được thức ăn ngon, ăn vào nhất định phải đau bụng tiêu chảy.

Xú nữ nọ giận run người, thốt chẳng lên lời.

Bách Lý Hùng Phong thâm đắc ý tự nhủ:

"Ai bảo hồi nãy người tặng cho ta hai cái đá..."

Ý nghĩ chưa dứt, xú nữ nọ lại đá mạnh vào người chàng hai cái, hậm hực nói:

- Xú tiểu tử, người dám nói ta xấu xí, ta phải đá chết người, đá chết người...

Bách Lý Hùng Phong tức điên người, giơ chưởng lên toan bổ ra, nhưng lồng ngực chột đau nhói, chẳng có chút sức lực nào cả.

Xú nữ nọ cười khẩy:

- Xú tiểu tử, người còn dám đánh người nữa hả?

Nàng ta vọt khom người xuống, hữu chưởng nhanh như chớp nắm lấy bàn tay Bách Lý Hùng Phong, vung tay ném chàng ra ngoài xa hơn sáu thước, va vào vách đá rồi lại tụt xuống đất.

Qua sự va chạm mạnh ấy, Bách Lý Hùng Phong cảm thấy toàn thân xương cốt rã rời, vết thương lại càng toác rộng hơn, máu chảy ra lênh láng.

Tâm thần chao động, huyết khí khắp người chảy mạnh, cơ hồ vọt ra khỏi miệng, không còn dần nén được nữa.

Mà điều đau khổ nhất là tư thế rơi xuống của chàng lại nằm úp, cả người mọp xuống đất, trong nhất thời không tài nào lật trở lại được.

Xú nữ nọ vừa đi đến gần vừa mắng:

- Tiểu tử xấu xí, tiểu tử thối tha, tiểu tử chết bầm... Ta xem ngươi còn dám mắng ta nữa không? Nếu còn mắng ta nữa thì ta sẽ ném chết ngươi như vậy đó.

Khi đến gần, nàng ta thấy y phục của Bách Lý Hùng Phong rách bươm, chỗ da bị xây xước đang rỉ máu, nằm úp sòng soài dưới đất bất động như thể người chết.

Nàng ta ngạc nhiên thầm nhủ:

"Ta chỉ ném nhẹ như vậy mà hắn lại chết thật ư? Ta đây có dùng sức bao nhiêu, chỉ mượn vào đà vung tay của hắn thôi mà."

Khi nàng ta cúi xuống xem kỹ, mới thấy rõ trên lưng Bách Lý Hùng Phong có in một dấu chưởng màu xanh, liền sững người buột miệng nói:

- Thiên Độc Chưởng của Độc Thần đây mà!

Nàng ta thở hắt ra thầm nhủ:

"Chẳng hiểu vì sao hắn ta lại trêu vào Độc Thần Phùng Kim Nhận, lão quỷ ấy một thân độc công lưng danh trong thiên hạ, tên xú tiểu tử này bị một chưởng của lão ta, há chẳng chết từ lâu rồi ư? Sao còn chạy đến đây được nhỉ?"

Nàng ta vừa nghĩ đến chất độc ghê gớm của Độc Thần, bất giác rùng mình sơn gáy, vội đứng lên xòe hữu chưởng ra dưới ánh nắng xem xét kỹ lưỡng.

Song nàng thấy bàn tay mình không có gì khác lạ, lại nhủ thầm:

"Hay hắn ta không phải bị Độc Thần đả thương? Liệu một tiểu tử trẻ tuổi như hắn cũng chả dám trêu vào Độc Thần, một kẻ tuyệt độc trong thiên hạ đâu."

Đôi ngươi nàng ta đảo lia lia nhưng không thể nghĩ ra được trong thiên hạ còn có thứ chưởng lực nào có thể tạo ra được màu sắc khủng khiếp như vậy tại nơi trúng chưởng. Nàng lại thở hắt ra, tự lẩm bẩm:

- Rất tiếc là hắn ta đã chết, bằng không thì ta cũng phải hỏi ra cho rõ ràng.

Đoạn giờ chân hất Bách Lý Hùng Phong lật ngửa ra.

Bách Lý Hùng Phong cười khẩy:

- Hứ! Ai bảo ta đã chết?

Xú nữ nọ giật nảy mình:

- Tên tiểu tử xấu xí thối tha, lại làm ta giật mình nữa.

Bách Lý Hùng Phong cố nén cơn đau, hậm hực nói:

- Người mắng ai xấu xí hả? Người còn xấu xí hơn cả heo nhà ta nuôi nữa là.

Xú nữ nọ vừa định lên tiếng mắng trả, bỗng nghe trong bụng Bách Lý Hùng Phong kêu lên rồn rột, nàng ta chung hứng đoạn bất giác phì cười nói:

- Xú tiểu tử, người cứ mắng ta đi! Ta để cho nhà người chết đói ở đây cho biết.

Hươi chân lên, điếm vào huyết Hoàn Khiêu nơi đầu gối Bách Lý Hùng Phong, nói tiếp:

- Đánh không chết, đá người cũng không chết, ta để cho nhà người nằm ở đây chịu đói mười ngày mười đêm, xem người có bị chết đói không cho biết?

Bách Lý Hùng Phong hoảng kinh:

"Con xú nha đầu này nổi điên lên dám bỏ cho mình chết đói lắm."

Chợt nghĩ đến mình thân mang trọng thương, lại ở đây chịu sự hành hạ của ả xú nữ, lòng cực kỳ đau xót, nhất là nghĩ đến cái hẹn mười ngày với Không Không Thần Tăng lúc hạ sơn, nay chỉ còn chín ngày mà mình lại bị giam thân ở đây, lòng càng nóng như thiêu đốt, tức thì không còn nén được nữa, hộc ra một ngụm máu tươi.

Xú nữ nọ cười khẩy:

- Nếu người không chịu được cơn đói thì hãy mau cho ta biết danh tính và lai lịch, nhân lúc bốn cô nương cao hứng, có thể thưởng cho người một bát cơm cũng không chừng.

Bách Lý Hùng Phong toét miệng mắng:

- Xú nha đầu, nếu mà ta không chết, nhất định phải lột da người mới hả dạ.

Xú nữ nọ lại cười khẩy:

- Người cứ việc nằm ở đây mà mắng chửi dưới ánh nắng, đến khi nào đói quá không còn nói ra tiếng, tất nhiên người sẽ không còn mắng chửi được nữa.

Nói đoạn nhổ toét một bãi nước miếng lên mình chàng, quay người đi vào nhà.

Cánh cửa đóng sầm lại, Bách Lý Hùng Phong nghe lòng cực kỳ xót xa khiến chàng không muốn mắng tiếp nữa.

Ý chí kiên cường vừa qua, giờ đây đã tiêu tan, chàng tiu nghỉu nhắm mắt lại, từ dưới làn mi rậm, hai giọt lệ lăn dài.

Song chàng không còn tâm trí để xót xa cho niềm sỉ nhục mà mình đã phải chịu đựng nữa, bởi lúc này nơi huyết Đan Điền của chàng tựa hồ như bị lửa đốt, nhanh chóng lan ra khắp toàn thân.

Ánh nắng chói chang trên đầu, trong cơ thể như có một ngọn lửa đang cháy rực, Bách Lý Hùng Phong vận khí ngưng thần, mong chế ngự được sức chuyển động của hơi nóng.

Thế nhưng luồng sức nóng đó quá mạnh, cuộn cuộn như bao làn sóng dữ, ào ạt đổ vào bao kinh mạch và huyết đạo, không tài nào kiềm giữ nổi.

Toàn thân chàng nóng rực, mồ hôi vã ra như mưa, nằm dưới đất run lấy bầy.

Chàng cũng chẳng rõ vì sao mình đột nhiên lại như vậy, chỉ biết mình không tài nào chế ngự được luồng sức nóng trong cơ thể, nếu một chút bất cẩn ắt sẽ nổ tung mà chết.

Mặc dù chàng đã nỗ lực ổn định tâm thần, nhưng không chịu đựng được luồng sức nóng trong người cùng với sự thiêu đốt của ánh nắng chói chang, thần trí chàng mờ dần.

Luồng sức nóng ấy lần theo Đốc Mạch, tập trung hướng về một điểm, đến Trung Cục, Tử Cung và Vũ Lư, thoáng dừng lại một chút rồi xông qua tiến vào Nhâm Mạch.

Tức thì toàn thân chàng như bị sét đánh, nảy lên cao bảy thước, đật liền năm sáu cái vang dội rồi lại rơi phịch xuống đất.

Tâm thần chấn động, Bách Lý Hùng Phong chẳng rõ hiện tượng ấy là Nhâm Độc hai mạch đã thông hay là bị tán công, chẳng bao lâu sau chàng đã bất tỉnh.

Đầu tóc bù xù cộng với cát bụi lẫn mồ hôi dính đầy mặt, khiến chàng trông giống hệt như một tên ăn mày khốn khổ.

Cánh cửa rịch mở, xú nữ nọ thò đầu ra mắng:

- Người làm cái quái quỷ gì vậy hả? Đói như vậy chưa đủ sao?

Khi nàng ta trông thấy Bách Lý Hùng Phong nằm ngửa dưới đất bất động, bất giác chau mày nhủ thầm:

“Người này tội nghiệp thật, không chết vì đói mà lại chết bởi ánh nắng rừng rực kia.”

Một chút lòng thương hại dâng lên nhưng ngay lập tức nàng lại lấy làm buồn cười vì ý nghĩ của mình. Trong ký ức, em trai nàng đâu từng chỉ một lần sai người đến đây lừa phỉnh nàng, dụ gạ nàng ra tay cứu người.

Bởi vì nàng chỉ cần cứu lấy một người thì nàng bắt buộc phải chấp nhận em trai nàng một điều kiện, nhưng điều ấy nàng không bao giờ muốn.

Nàng thắm buông tiếng cười khẩy:

“Bất luận người dùng phương pháp gì thì ta cũng chẳng bao giờ làm một việc cho người. Hừ, nếu như bà mẹ vô sỉ của người không mê hoặc cha ta, thì mẹ ta đâu tức giận rời khỏi Bạch Đà Sơn, đến nay vẫn chưa tìm ra tung tích.”

Khi nàng nghĩ đến đứa em trai cùng cha khác mẹ, không khỏi cảm tức, ném cho Bách Lý Hùng Phong một cái nhìn rồi lại nghĩ tiếp:

“Sự thật hẳn ta có phải do Vũ Văn Thù pháỉ đến chẳng? Chẳng lẽ sau khi ta cải trang và dọn đi nơi khác cũng đều bị Vũ Văn Thù điều tra ra ư?”

Ngẫm nghĩ giây lát lại tự lẩm bẩm:

- Bất kể hẳn có phải do Vũ Văn Thù pháỉ đến hay không thì ta cũng mặc.

Lui trở vào nhà, từ nơi khe cửa nhìn ra, chỉ thấy người thanh niên quần áo tối tả, mặt mày lem luốc vẫn nằm im lìm trên đồng đá ngổn ngang, hai cánh tay thò ra ngoài bị nắng soi đỏ lừ hệt như một con tôm nướng.

Chờ một lát nàng lại thắm nhủ:

“Ta không tin người nào đã trúng Thiên Độc Chương của Độc Thần mà lại không chết được, nhất định hẳn là do Vũ Văn Thù pháỉ đến. Hừ, thật ra thì kẻ này đã được dùng nhiều lần rồi vậy mà y lại đem ra nữa, ta chẳng mắc lừa đâu.”

Nàng đi vào nội thất, chầm chậm ngồi xuống giường, mắt thờ thần nhìn vào bức ảnh treo nơi đầu giường như kẻ mất hồn.

Trong bức ảnh ấy là một người đàn ông trung niên hào hoa anh tuấn, dáng vẻ uy nghi ngạo nghễ, bên cạnh là một thiếu phụ má đào, mắt hạnh, mày liễu môi hồng, thân hình đầy đặn vô cùng kiều diễm.

Trên môi thiếu phụ nở một nụ cười mãn nguyện ngồi trên chiếc ghế dựa bằng gỗ đàn, trong lòng nàng có bông một đứa trẻ chừng đầy tháng tuổi.

Nét vẽ của bức tranh hết sức truyền thần, chẳng những thể hiện được hình thái của nhân vật mà ngay cả tính nét cũng được bộc lộ một cách sinh động.

Xú nữ nọ với ánh mắt dịu dàng đắm chiều nhìn vào đứa trẻ, tóc sữa lưa thưa, đang hé chiếc miệng bé xiu cười toe toét.

Hồi lâu, hai giọt lệ lóng lánh từ hai khóe mắt nàng tuôn ra, mắt ánh lên vẻ cô đơn thê thiết, di chuyển sang người thiếu phụ nọ.

- Mẹ ơi!

Nàng không dần được con xúc động, nghẹn ngào cất tiếng gọi.

- Mẹ hiện ở đâu?

Khi trông thấy thiếu phụ trong tranh vẫn mỉm cười, nàng bất giác bung mắt mọp xuống giường khóc nức nở.

Nàng cảm thấy trong cõi đời này chẳng có một người thân, chẳng ai thương yêu, an ủi nàng nữa, thế là tiếng khóc lại càng thêm bi thiết, não nuột.

Chẳng rõ khóc đã bao lâu, nàng quá mệt mỗi ngủ thiếp đi. Có lẽ trong giấc mơ nàng có thể tìm được niềm hạnh phúc của tuổi thơ, bởi trong mơ luôn là nơi lý tưởng mà con người hằng mong ước, có thể tìm gặp những gì mà khi tỉnh dậy mình không có được.

Thế nên giấc mơ thường tươi đẹp.

Mặc dù có người có thể tìm gặp niềm vui trong giấc mơ, song Bách Lý Hùng Phong nằm ngoài kia lại từ trong ác mộng tỉnh lại.

Chàng thở hắt ra hai hơi, hé đôi môi khô khốc hít vào một làn không khí càng khô khan hơn, mở choàng mắt, thấy một đám mây đen từ bên núi bay đến che phủ ánh nắng rừng rục.

Thế nhưng, cơn nóng bức trong không khí vẫn không giảm, trái lại càng thêm hùng hực, cơ hồ muốn ngạt thở.

Bách Lý Hùng Phong gắng gượng xê dịch thân người, chiếc áo tả tơi dính đầy máu bị mồ hôi dán dính vào người, như có thêm một lớp da nữa vậy.

Từ cơn hôn mê tỉnh lại đầu óc chàng vẫn còn choáng váng, toàn thân nóng rục, luồng sức nóng trong cơ thể vẫn chảy ào ạt khắp toàn thân, khiến chàng có cảm giác như đang bị giam trong lò lửa.

Chàng rên một tiếng khê, liếm lấy liếm để làn môi khô khốc, gắng gượng bò về phía gian nhà đá một cách khổ sở.

Chàng không biết chân khí trong cơ thể mình lúc này đang bị dẫn phát, xông qua hai mạch Nhâm Đốc sau khi thông suốt thiên địa song kiều, hiện đang trong giai đoạn nguy hiểm nhất.

Nếu không đưa được chân khí trở về và ngưng tụ nơi Đan Điền mà để mặc cho nó tuôn chảy bừa bãi, thì sẽ bị chân hỏa thiêu đốt thành tro bụi.

Nếu như chàng không tôi luyện qua Thối Cốt Đại Pháp thì giờ đây e đã chết từ lâu rồi. Cảm giác đói vừa qua đi, cảm giác khát lại kéo đến, chàng lẩm bẩm nói:

- Nước, nước, ta muốn uống nước...

Chàng bò trên loạn thạch, hai tay bị ma sát đến phỏng cả lên, nơi hai đầu gối cũng rách tươm.

Mới bò được một quãng chừng năm bước, vì không chịu đựng được luồng chân hỏa thiêu đốt trong cơ thể, chàng nhảy tung lên.

Người chàng vọt lên cao hơn năm trượng, tay chân múa may loạn xạ trên không, bỗng phát hiện ra một điều.

- Ô! Nội thương của ta đã lành rồi.

Tứ chi động đậy được, chúng tổ huyết đạo cũng đã tự động giải khai, ngoại trừ luồng sức nóng vẫn chảy ào ạt trong người, kỳ dư chẳng có gì khác lạ.

Chàng mừng rỡ gào hét, sừng sờ đưa tay lên gãi đầu.

Chân khí tản mát, chàng chưa kịp hiểu ra nguyên nhân thì đã rơi phịch xuống đất.

- Ui da!

Chàng rú lên một tiếng đau đớn, cắn răng mím môi toan đứng lên, bỗng ánh chớp chớp chóa, những áng mây đen đã phủ kín bầu trời.

Ánh chớp vụt tắt, tiếp theo là tiếng sấm vang rền, những giọt mưa to như hạt đậu xối xả rơi xuống.

Ánh chớp, sấm rền, mưa rơi, tất cả chỉ xảy ra trong khoảnh khắc, Bách Lý Hùng Phong chưa kịp đứng lên thì người chàng đã ướt sũng.

Chàng nằm ngửa dưới đất, há to miệng ra hứng lấy nước mưa, cơn khát lập tức biến mất.

Con mưa kéo đến thật đúng lúc, luồng chân hỏa trong người vốn không sao bài tiết được, dưới cơn mưa tầm tã liền tiêu tan dần.

Đồng thời máu, mồ hôi và đất cát trên mình Bách Lý Hùng Phong cũng được nước mưa rửa sạch, gương mặt tuần tú lại hiện ra.

Luồng chân hỏa tuôn chảy trong người chàng chậm dần, nước mưa xối trên da thịt nghe vô cùng mát mẻ sảng khoái, đủ xóa sạch bao đau đớn và cực nhọc suốt cả ngày trời.

Thế nên chàng cứ nằm mãi dưới nước không chịu ngồi dậy, nhắm nghiền mắt để tận hưởng niềm ân huệ do tạo hóa ban cho.

Trong sự tình cờ, một lần nữa chàng lại thoát khỏi nanh vuốt của tử thần, chính bản thân chàng cũng không hề hay biết.

Chàng thật muốn ca vang lên hoặc cất tiếng cười dài cho hả hê, nhưng chợt trông thấy ngôi nhà đá đang nằm trong màn mưa kia, chàng sực nhớ đến hai câu nội công tâm pháp của đạo gia “thủy hỏa cùng tế, long hổ tương giao” do Tuyết Trần Cư Sĩ đã truyền thụ.

Đầu óc chàng lóe lên như sấm chớp, lập tức ngồi dậy xếp bằng, mặc cho cơn mưa trút xuống xối xả, vận công gom luồng chân hỏa nọ đưa vào Đan Điền.

Ở miền tây bắc, cơn mưa kéo đến rất nhanh và tan đi cũng rất nhanh, chỉ sau một giờ đã tạnh, bầu trời lại rực sáng.

Ánh nắng nghiêng soi từ hướng tây, kéo dài chiếc bóng của Bách Lý Hùng Phong in dưới đất, mỗi lúc càng dài thêm ra...

Thời gian chẳng rõ đã trôi qua bao lâu, Bách Lý Hùng Phong bỗng thở hắt ra một hơi dài, từ chốn hư vô diệu vợi trở về với thực tại. Chàng vươn vai mở choàng mắt, chỉ thấy ánh tà dương đã ngã về non tây, ráng chiều nhuộm đỏ cả một góc trời, thời gian đã là lúc hoàng hôn.

Chàng hít sâu một hơi, cảm thấy tinh thần sảng khoái hơn bao giờ hết, toàn thân sức lực tràn trề.

Chàng đảo mắt sáng quắc nhìn quanh, thấy mặt đất đã khô như trước, sờ trên y phục trên mình cũng đã ráo hoảnh, tưởng chừng cơn mưa vừa qua chỉ là trong giấc chiêm bao.

Quắc mắt nhìn tòa thạch ốc kia chàng thầm nhủ:

“Chỉ cần ta muốn, tòa thạch ốc này có lẽ chỉ trong vòng ba chuồng của ta là tiêu hủy ngay. Nhưng ta hà tất chấp nhất ả xú nha đầu kia làm gì chứ?”

Giờ đây trí óc đã minh mẫn, hiểu rằng mình khi nãy tuy suýt chết vì thọ trọng thương, nhưng lại vì chân hỏa dẫn phát sau cùng đã khiến nội thương phục hồi, lòng trái lại đậm ra cảm ơn cô gái xấu xí nọ.

“Nếu không nhờ nàng ta kích nộ mình quá mức khiến cho khí huyết vận hành nhanh hơn, sau đó lại bị nàng ta ném vào vách đá khiến khí huyết toàn thân bị chấn động mạnh, dẫn phát luồng chân hỏa trong cơ thể, ta quả thực không tài nào chữa trị được nội thương do chuồng của Độc Thần.”

Đang khi suy nghĩ trong thạch ốc lại vang lên tiếng khua xào nấu, khói nghi ngút bay lên nóc nhà, mùi thơm tỏa ra ngào ngạt.

Bách Lý Hùng Phong thăm nhủ:

“Thiếu nữ này đừng xem xấu xí là vậy, nhưng mùi thức ăn do nàng ta nấu cũng khá thơm đấy chứ...”

Chàng đưa hai tay lên toan sửa lại mái tóc cho gọn gàng, bỗng nghe tiếng mở cửa vang lên, chàng liền đổi ý, nằm ngửa trở lại dưới đất.

Quả nhiên cánh cửa bật mở, cô gái xấu xí từ trong thò đầu ra. Vừa nhác thấy Bách Lý Hùng Phong, nàng ta liền bắt giác sững sờ trước vẻ tuấn tú và trắng trẻo của chàng:

- Ủa! Đây, người là ai?

Bởi giờ đây Bách Lý Hùng Phong đã hoàn toàn đổi khác nên nàng ta không dám nhìn nhận. Bách Lý Hùng Phong đáp:

- Ta là ta.

Cô gái xấu xí chung hững bước ra khỏi thạch ốc, chỉ thấy Bách Lý Hùng Phong nằm ngửa trên mặt đất, gương mặt được rắng chiếu nhuộm đỏ, đôi mắt đen lấp lánh như hai vì sao, ánh lên tia sáng thần kỳ khác thường.

Nàng giật mình, định thần ngạc nhiên hỏi:

- Người... người chính là xú... người hồi nãy ư?

- Chẳng sai chút nào cả, chính ta là tên xú tiểu tử khi nãy đây!

Chàng đặc biệt nhấn mạnh chữ “xú”. Cô gái xấu xí chau mày:

- Người không hề xấu xí, có sao kia nãy lại giả dạng như vậy?

- Giả dạng ư? Hừ, tại sao ta lại phải giả dạng?

Cô gái xấu xí mắt ánh lên vẻ sắc lạnh:

- Vậy người không phải là do Vũ Văn Thù sai đến ư?

- Vũ Văn Thù?

Bách Lý Hùng Phong lắc đầu:

- Ta chẳng quen biết Vũ Văn Thù nào cả, ta bị Độc Thần đả thương, tình cờ chạy đến đây...

- À! Người bị Độc Thần đã thương, có sao lại không chết?

- Ai bảo ta chưa chết?

Cô gái xấu xí chung hứng:

- Chết rồi sao người lại còn biết nói?

Bách Lý Hùng Phong thấy nàng ngây thơ như vậy, bật cười nói:

- Toàn thân ta đều đã chết, chỉ còn cái miệng là chưa chết, tất nhiên là phải nói được rồi.

Cô gái xấu xí ngó người, bỗng tức giận nói:

- Lẽ nào lại có điều ấy? Người dám đùa cợt với ta ư?

Nói đoạn tung ra một cước đá vào lưng Bách Lý Hùng Phong, ngờ đâu Bách Lý Hùng Phong cất tiếng cười giòn, tay hữu nhanh như chớp tung ra chộp trúng bàn chân nàng.

Nàng lập tức thấy bàn chân phải tê dại, trong lòng cả kinh, hữu chưởng toan bổ xuống, Bách Lý Hùng Phong lại cười nói:

- Nàng còn muốn phản kích ư? Xéo đi.

Đồn sức vào cánh tay hất mạnh, cô gái xấu xí liền bị ném về phía thạch ốc.

Để trả thù cái ném khi nãy, Bách Lý Hùng Phong đã dùng sức khá mạnh, song khi cô gái xấu xí rơi xuống đất đã nhanh nhẹn xoay người, không bị úp mặt xuống đất.

Tuy nhiên, nàng xoay người quá muộn, chân chưa kịp chấm đất thì móng đít đã rơi xuống trước, suýt nữa ngã ngựa ra.

Bách Lý Hùng Phong đứng lên, cười nói:

- Ha ha, hay cho một thức chó vàng tru mồm lên trời.

Cô gái xấu xí hai tay chống nạnh, nhảy dựng lên:

- Hồi này người là chó vàng ăn cứt đấy!

Bách Lý Hùng Phong ngẩn người, lòng không khỏi kinh ngạc trước mồm miệng nhanh nhẩu của cô gái xấu xí, cười nói:

- Nàng muốn ăn phải không? Để ta ném nàng thêm cái nữa thử xem.

Cô gái xấu xí cười khẩy:

- Người đã ăn rồi đó, mùi vị thế nào?

Bách Lý Hùng Phong cười khanh khách:

- Khá lắm, nhất là nàng nên nếm thử xem, phải biết là cứt chó rất hữu ích đối với người xấu xí, ăn vào tức khắc sẽ biến thành xinh đẹp ngay.

Ngay từ thuở bé chàng đã được sự giáo dục nghiêm khắc của Tuyết Trần Cư Sĩ trên Nhật Nguyệt Sơn, chưa bao giờ đùa cợt với ai, đối với Bạch Hiểu Hà, chàng với cương vị huynh trưởng, chưa khi nào đùa cợt với nàng một cách sỗ sàng.

Giờ đây, những lời lẽ ngây thơ và đánh đá của cô gái xấu xí đã khơi dậy nơi chàng không ít hứng thú, cộng thêm lúc này bị nàng ta hành hạ đủ điều nên chàng nuôi lòng báo phục, lời lẽ không thêm cân nhắc nặng nhẹ.

Quả nhiên cô gái xấu xí tức run người:

- Người... người cứ bảo là ta xấu xí, ta xấu xí ở điểm nào chứ?

Bách Lý Hùng Phong cười khẩy:

- Phải rồi, nàng xinh đẹp hơn Đông Thi, hơn Võ Diệm một chút, chứ đâu có xấu xí gì lắm?

Cô gái xấu xí toàn thân run rẩy:

- Người còn dám nói ta xấu xí nữa, ta giết người ngay tức khắc.

Bách Lý Hùng Phong tuy trong lòng có phần không nỡ, nhưng nghĩ đến cảnh tượng lúc mình thọ thương bị nàng lăng nhục, liền cười khẩy nói tiếp:

- Ắ nha đầu xấu xí, ắ nha đầu xấu xa, ắ nha đầu chết bầm...

Cô gái xấu xí nghe chàng mắng trả mình bằng những lời lẽ đã mắng chàng khi trưa, tức tối gầm lên và nhảy bổ tới.

Bách Lý Hùng Phong thấy năm ngón tay nàng ta trắng như ngọc, khi vươn ra tựa như hoa lan hé nụ, vô cùng thanh nhã bất giác ngẩn người.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, ngũ chỉ của đối phương đã chộp tới trước ngực, toàn nhắm ngay yếu huyệt.

Chàng giật mình, quát khẽ một tiếng, hơi ngửa người ra sau, đồng thời điểm mạnh mũi chân, người lập tức xê dịch ra ngoài xa năm bước.

Cô gái xấu xí buông tiếng cười gằn, năm ngón tay vạch thành hình vòng cung, vung chéch lên nhắm ngay huyệt Thiên Đột chộp tới, đồng thời bóng chỉ còn phủ chụp cả hai huyệt Kết Hạch và Vấn Hương.

Chiều thức này biến hóa hết sức kỳ dị, Bách Lý Hùng Phong cả kinh thất sắc, biết mình không tài nào tránh kịp, trong lúc cấp bách quát lớn một tiếng, song chưởng từ trước ngực tống ra, nhắm ngay ngực đối phương đánh tới.

Chưởng lực trầm mãnh hùng hậu, văng vẳng có tiếng sấm gió, hiển nhiên đó là một chiêu thí mạng ghê gớm.

Bách Lý Hùng Phong bất đắc dĩ lắm mới tung ra một chiêu chưởng như vậy, trong tình thế không còn tránh né kịp, đành dùng thế công để phòng ngự, bởi chàng biết tấn công là cách phòng ngự hữu hiệu nhất.

Quả nhiên cô gái xấu xí thét lên hốt hoảng, vội thu thế thoái lui, vọt người ra xa tám thước.

Bách Lý Hùng Phong thở phào thâm nhủ:

“Thật không ngờ nàng ta lại có môn chỉ công thần kỳ dường ấy, nếu không nhờ công lực nàng ta chưa đạt và hơi nhát gan, ta không chết thì cũng phải mất hết công lực...”

Ý nghĩ vút nhanh qua, không để cho cô gái xấu xí kịp thở, liền tiếp sấn tới mấy bước, trầm giọng quát lớn, liền tiếp phóng ra bốn chưởng.

Chưởng phong cuộn cuộn như sóng xô, khiến cho không khí xung quanh rít lên vụt vù. Cô gái xấu xí bị bức lui liên tục, không tài nào thi triển được chỉ pháp.

Bách Lý Hùng Phong biết phen này mình đã áp dụng đúng phương pháp, dùng chưởng lực mạnh mẽ uy hiếp tinh thần đối phương, khiến đối phương lúng túng mà bị dồn vào thế bị động.

Lúc này chân khí trong người chàng vô cùng thông suốt, liền tiếp bắt tận, chàng lại quát lớn lên một tiếng, lại liền hoàn phóng ra bốn chưởng, không để cho đối phương kịp thở.

Cô gái xấu xí tự biết rằng sức mạnh không phải là đối thủ, nhưng đã bị liên hoàn bát chưởng của đối phương dồn đến cạnh nhà đá, không còn thoái lui được nữa.

Bách Lý Hùng Phong thấy điệu bộ luống cuống của đối phương, chàng phá lên cười, song chưởng chững lại, nói:

·Nàng còn muốn đánh ta nữa chăng?

Cô gái xấu xí găm lên, nhân lúc Bách Lý Hùng Phong nói chuyện, dồn hết sức lực lao tới đánh vào ngực chàng.

Bách Lý Hùng Phong quát khẽ một tiếng, uốn ngực thóp bụng, song chưởng chập lại, bốp một tiếng, chạm nhau với chưởng đối phương, chàng xoay chân, thuận đà lôi cô gái nhấc bổng lên.

Khóe môi chàng phớt một nụ cười, cánh tay hất mạnh, thân người cô gái liền chúi về phía trước liền tiếp sáu bước liền mới đứng vững lại được.

Bách Lý Hùng Phong chậm chậm xoay người:

- Xú nha đầu, còn muốn đánh tiếp nữa không?

Cô gái xấu xí bặm môi, chàm chập nhìn vào gương mặt tuấn tú và khóe môi thoáng phớt nụ cười mỉa mai của Bách Lý Hùng Phong, bỗng ôm mặt khóc sụt sụt.

Bách Lý Hùng Phong nhìn thân hình mảnh mai và đôi bàn tay trắng nõn của cô gái, lòng chột nghe bồi hồi chua xót, khi chàng trông thấy đôi vai gầy kia không ngớt run rẩy, càng nghe lòng vô cùng áy náy, chàng thảm nhủ:

"Nàng ta ngoại trừ gương mặt quá xấu xí, những điểm khác có thể nói là đầy đủ điều kiện của một mỹ nhân, tại sao ta cứ chể giễu nàng ta kia chứ?"

Chàng hắng giọng:

- Tại sao cô nương lại khóc? Tại hạ chẳng qua chỉ ý vào chút sức mạnh thô bạo, chứ tỷ thí về mặt chiêu thức, tại hạ quyết chẳng phải là đối thủ của cô nương.

Cô gái vẫn bung mặt khóc, nước mắt nàng ta từ kẽ tay chảy ra, xem quả hết sức đau lòng.

Bách Lý Hùng Phong chau mày, chàng thật vô phương đối với việc khóc lóc, trầm ngâm giây lát rồi nói:

- Cô nương, nếu như cô nương vì những lời chê bai xấu xí của tại hạ thì cô nương bắt tất phải như thế.

Cô gái xấu xí nín khóc:

- Ai bảo ta xấu xí? Ta xấu xí ở chỗ nào chứ?

Bách Lý Hùng Phong nhún vai:

- Thôi được, thôi được! Cô nương không hề xấu xí...

Chưa kịp dứt lời, bỗng thấy cô gái bỏ tay bung mặt xuống, lập tức sững sờ:

- Cô nương...

Thì ra cô gái giờ đây đã trở nên đẹp tuyệt trần, mặt trắng như ngọc, môi son mũi quỳnh, mắt phụng mày liễu, chẳng chỗ nào chê được cả.

Sự biến đổi kỳ diệu ấy khiến Bách Lý Hùng Phong cơ hồ không tin nổi vào mắt mình, chàng nhắm mắt rồi lại mở ra chăm chú nhìn kỹ.

Quả đúng là sự thật, đôi rèm mi của cô gái hầy còn đọng lệ long lanh, đôi mắt sâu lắng trữ tình, dịu dàng như làn thu ba.

Bách Lý Hùng Phong nghe lòng lâng lâng ngây ngất, chưa bao giờ chàng gặp một người con gái xinh đẹp đến thế.

Đem so với Bạch Hiểu Hà, nàng có phần chín chắn hơn, so với Long Linh Linh nàng có phần cao quý thoát tục hơn. Nhất là khi nàng vén làn tóc mây, vài sợi tóc buông rũ bên má, trông cực kỳ quyến rũ.

Chỉ nghe nàng buông tiếng lạnh lùng:

- Người mở to mắt ra mà xem, ta có xấu xí hay không?

Bách Lý Hùng Phong ngượng nghịu sờ đầu:

- Tại sao lại thế này?

Thiếu nữ nọ chưa kịp trả lời, một giọng nói lạnh lùng tiếp lời:

- Đó mới là bộ mặt thật, còn khi này bộ mặt ấy đã được dịch dung.

Bách Lý Hùng Phong giật mình liếc nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy một thanh niên vận y bào màu bạc lóng lánh, bên hông có đeo một thanh cổ kiếm, từ phía sau thạch ốc bước ra.

Thiếu nữ nọ nhú mày nói:

- Người đến đây làm gì?

Thiếu niên nọ cung tay nói:

- Tiểu đệ đến mời tử tử về nhà!

Thiếu nữ nọ buông tiếng cười khẩy:

- Ta đã nói từ lâu, ta không về.

- Tiểu đệ nếu không mời tử tử về nhà thì sẽ bị trách phạt, tử tử nên theo tiểu đệ về nhà thì hơn.

Thiếu nữ nọ dứt khoát:

- Ta đã bảo không về là không về, ngươi lòi thối gì thế?

Thanh niên nọ định lên tiếng, Bách Lý Hùng Phong lên tiếng:

- Các hạ hà tất lảm lời, làm người nên biết điều một chút...

Thanh niên nọ buông tiếng cười khẩy, mặt thoáng lộ vẻ tàn bạo, lạnh lùng nói:

- Bằng vào câu nói của ngươi, đủ để xử tử rồi.

Bách Lý Hùng Phong ném cho thanh niên áo bạc một cái nhìn sắc lạnh, chột ngựa cổ cười vang nói:

- Lớn lối quá nhỉ!

Thanh niên nọ sầm mặt, sẵn tới một bước, trước mặt vút lên một tia sáng bạc, tựa như sao sa bắn tới nhanh khôn kể.

Bách Lý Hùng Phong thoáng biến sắc mặt, tay áo trái phất lên, kèm theo một luồng kinh phong cuộn cuộn về phía kiếm khí đối phương.

Vút một kiếm, ánh kiếm vụt tỏa rộng, từ mũi kiếm toát ra một làn kiếm khí loang loáng, xuyên thủng tụ phong của Bách Lý Hùng Phong, chém vào cổ tay chàng.

Bách Lý Hùng Phong không ngờ kiếm pháp của đối thủ lại cao siêu dường ấy, lại có thể phát ra kiếm khí, giật mình vội thu tay về, lách mình tránh khỏi nhát kiếm chớp nhoáng của đối phương.

Soạt một tiếng, tay áo chàng đã bị chém bay một góc.

Thanh niên áo bạc buông tiếng cười khẩy:

- Hãy xem tiếp chiêu này của ta!

Vung tay một cái, thanh trường kiếm vụt hóa thành mười thanh trường kiếm, phủ chụp hết tất cả những huyệt đạo trước ngực Bách Lý Hùng Phong.

Thiếu nữ nọ bỗng hét lớn:

- Vũ Văn Thù, ngươi chưa chịu dừng tay hả?

Vừa dứt tiếng, keng một tiếng vang dội, thanh trường kiếm của Vũ Văn Thù đã bị ngọn Huyết Địch vội vã điểm xuất của Bách Lý Hùng Phong cản lại, hai món vũ khí chạm nhau tóe lửa, thanh trường kiếm bị dội ra năm tấc.

Vũ Văn Thù sững sốt ủa lên một tiếng, chân tạt chéo một bước, thanh trường kiếm lại vung ra quát:

- Người hãy tiếp thêm một kiếm của ta.

Bách Lý Hùng Phong trầm giọng:

- Được thôi!

Hai bóng người nhập lại rồi tức khắc tách ra, choang, choang, choang liền tiếp ba tiếng, kiếm quang và huyết ảnh cùng lướt tắt ngóm. Vũ Văn Thù sắc mặt lạnh, mũi kiếm chúc xuống mũi chân trái, lạnh lùng nói:

- Thì ra là cao túc của Đệ Nhất Kỳ Nhân Tuyết Trần Cư Sĩ, thao nào dám mạo phạm đến bốn thái tử!

- Thái tử?

Bách Lý Hùng Phong tay trái xòe ngang ngọn Ngọc Phiến, ngọn Huyết Địch bên tay phải gác lên trên, ánh mắt lướt qua người đối phương rồi dừng lại nơi thanh trường kiếm.

Lúc này chàng mới phát hiện ra nơi chuôi ngọn trường kiếm có khảm hình một ngôi sao màu đỏ tươi, năm cánh xòe ra có khả năng bảo vệ bàn tay, cánh nằm giữa chìa thẳng ra đến mũi kiếm, trông hết sức đặc thù.

Bách Lý Hùng Phong trong bụng khen thầm, chợt hiểu nói:

- Các hạ là thái tử của Thiên Tâm Giáo, vậy các hạ đến từ Bạch Đà Sơn phải không?

Vũ Văn Thù giọng ngạo nghễ:

- Thiên Tinh Thái Tử Vũ Văn Thù, uy danh có được chẳng phải nhờ vào Bạch Đà Sơn đâu, và tại hạ cũng chẳng hề sợ hãi tài nghệ Ngọc Phiến, Huyết Địch của Tuyết Trần Cư Sĩ đâu.

Bách Lý Hùng Phong liếc nhanh về phía thiếu nữ đứng bên cạnh, trầm giọng nói:

- Chỉ cần tại hạ không bại dưới kiếm thuật của các hạ thì không để cho các hạ cưỡng bức ý chí của người khác đâu.

Thiên Tinh Thái Tử Vũ Văn Thù nhướng mày:

- Các hạ nên thận trọng lời nói một chút.

Bách Lý Hùng Phong bật cười, nghiêm giọng nói:

- Người trong thiên hạ sợ Thiên Tâm Giáo các người, chứ tại hạ chẳng sợ đâu! Tại hạ nghe nói từ lâu, người của Bạch Đà Sơn luôn ỷ vào võ công cường ép kẻ khác phục tùng,

hôm nay thấy quả nhiên không ngoa, nhưng chỉ cần tại hạ không chết, quyết không cho các hạ nông cuồng được.

Vũ Văn Thù chớp mắt, giọng khinh miệt:

- Hay cho tên cấu tài tự mệnh bất phàm, người có biết người này là ai không?

Thiếu nữ nọ quát lớn:

- Vũ Văn Thù, người chó có gọi tầm bậy, coi chừng ta không nể...

Bách Lý Hùng Phong kinh ngạc, quay sang thiếu nữ nói:

- Cô nương là...

Vũ Văn Thù cười dài:

- Là tỷ tỷ của ta, con gái của Bạch Đà Sơn chủ, tên là Vũ Văn Mộng.

Bách Lý Hùng Phong biến sắc, lòng nghe chẳng hiểu là mùi vị gì, chỉ loáng thoáng nhận ra đó là cay đắng, sừng sốt, thất vọng lẫn lộn...

- o O o -